

Німенко Є. О.

студентка 2-го курсу

*факультету адвокатури та антикорупційної діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»*

РОЛЬ ДЕРЖАВИ В ДОТРИМАННІ ПРИНЦИПУ КОНФІДЕНЦІЙНОСТІ В ПРОЦЕСІ ЗДІЙСНЕННЯ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Згідно з положеннями Правил адвокатської етики адвокати зобов'язуються зберігати конфіденційність будь-якої інформації, яку вони отримують щодо своїх клієнтів, обставин справи чи інших осіб, які залучені під час процесу здійснення адвокатської діяльності [1].

Сьогодні поняття конфіденційності включає право на недоторканність інформації щодо особистого життя, житла, документів, спілкування, включаючи електронну пошту, телефонні розмови, фінансову інформацію про особу, а також захист особистої інформації особи від несанкціонованого використання (зловживання). захист від публікації особистої інформації про неї (наприклад, фінансової інформації, листування, фотографій, відео, медичної інформації), захист від публікацій, які спотворюють осіб подібним способом до наклепу, захист і нерозголошення особистої інформації (персональні дані), що збирається та зберігається в різних системах і базах даних закритого типу.

Під конфіденційністю розуміється інформація, яка визначена законом чи іншим правовим актом і характеризується, насамперед, обмеженням доступом певного кола осіб.

Зміст, обсяг і характер інформації, яку адвокати отримують від клієнтів або довірительів, визначаються їх безпосередніми власниками, а не законом чи іншим нормативно-правовим актом [2].

Правила адвокатської конфіденційності існували і існують задовго до появи поняття «конфіденційність». І якщо в понятті адвокатської таємниці міститься вказівка на конфіденційність, то остання є абстрактним поняттям і не передбачає певного виду діяльності. Обов'язок адвоката зберігати конфіденційність виникає внаслідок укладення адвокатом договору з конкретним клієнтом, а по-друге, дотримання адвокатом конфіденційності охороняється законом.

Важливу роль грає активність держави щодо допомоги адвокату отримати необхідну інформацію у визначений термін. Але великою проблемою для адвокатів є зловмисне ігнорування державою адвокатських запитів, відсутність контролю за строками виконання, в наслідок чого виникає необхідність шукати відповідну інформацію серед інших джерел, що є загрозою для збереження конфіденційності.

Пряма роль держави полягає в тому, що її нормотворча діяльність полягає в чіткому закріпленні у нормативно-правових актах необхідності дотримання конфіденційності при здійсненні адвокатської діяльності, виокремлення чіткої процедури, а також покарання за її порушення.

Держава відіграє стримуючу функцію, адже якщо законом передбачається суворі санкції, адвокат буде приділяти багато уваги та сил задля того, щоб не розголосити секретну інформацію.

Тим не менш, держава ще й допомагає адвокату зі збереженням секретності, адже вона не заінтересована в розголошенні фактів, які можуть ставити чиєсь життя або діяльність під загрозу.

Під час здійснення своєї діяльності адвокат не повинен надавати особисту інформацію прокурору, судді чи іншим учасникам справи. Сьогодні, на жаль, правоохоронці проводять обшуки в офісах та помешканнях адвокатів та порушують кримінальні провадження проти них у зв'язку з наданням правової допомоги своїм клієнтам [3].

Спостерігається величезна кількість випадків тиску на адвокатів з боку правоохоронних органів, що лише заважає їм дотримуватись необхідних принципів. Дане питання є популярною темою для досліджень серед вчених-юристів.

Отже, держава не лише допомагає адвокатам дотримуватись принципу конфіденційності, але, з іншого боку, частково обмежує можливість адвокатів бути впевненими в своїх кроках задля досягнення мети захисту.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>. (дата звернення: 20.10.2022)
2. Шeverдін М. Основні принципи адвокатської етики. Асоціація працівників України. 2017. URL: <https://uba.ua/ukr/news/4919/>. (дата звернення: 20.10.2022)
3. Іваницький С. О. Конфіденційність як основоположний принцип організації та діяльності адвокатури. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2021. № 2. С. 55-59

Науковий керівник: доцент, кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кубасенко Андрій Володимирович**